

33^{ste} zondag door jaar B

Mc. 13, 24-32

Wat blijft als alles vergaat? Het “niets”? Wij worden geboren, leven een tijdlang met veel lief en leed, en dan komt de dood, de ondergang en... het grote “niets”? En wat betekent dat dan voor een mens als niets blijft?

De nuchteren zeggen: “Och, we nemen het maar zoals het komt”, en ze proberen op die manier hun gedachten en angst te verdringen door schijnbare onverschilligheid. “Laten we er maar een eind aan maken”, zeggen de wanhopigen: ieder uur van de dag is er iemand in ons land die uit het leven stapt en vijf mensen die het proberen. “Laten we er maar goed van profiteren, en eten en drinken”, redeneren nog anderen, “want morgen is het voorbij of zijn we dood”. Het betekent nogal wat als álles zou vergaan en er helemaal níets meer overblijft. Als de meerderheid zo denkt, geldt in feite nog maar 1 regel: ieder voor zich.

Het is daarover dat het Evangelie vandaag spreekt in heel dramatische beelden die allemaal lijken te wijzen op een ondergang. Zelfs hetgeen onveranderlijk zijn gang lijkt te gaan – de zon, de maan, de sterren – is niet eeuwig. In feite is dat niet nieuw: onheilsprofeten zijn van alle tijden. Maar juist daar zit hem ook het verschil. Het is niet Jezus’ bedoeling paniek te preken, maar Hij probeert ons juist een hart onder de riem te steken.

“Kijk naar de vijgenboom”, hoorden we Hem zeggen. In Palestina is de vijgenboom de enige boom die in de winter zijn bladeren verliest en in de lente, soms op 1 nacht tijd, te voorschijn komt als de meest loofrijke boom van het land. De mensen weten dan: de zomer is op komst.

Wat wil dat beeld zeggen? Een boodschap die eindigt op louter en alleen maar angst, kan nooit een christelijke boodschap zijn, en mensen die anderen proberen te overtuigen met dreigementen of door mensen bang te maken: vertrouw ze niet. Zelfs in die angstige uren op het kruis, waren één van Jezus’ laatste woorden: “In uw handen, Heer, beveel Ik mijn geest”, woorden waaruit hoop en vertrouwen spreekt.

Jezus spreekt vandaag eigenlijk over een moment wat we ooit allemaal zullen meemaken: het ogenblik dat we weten dat we niet meer door andere mensen geholpen kunnen worden en dat we ook onszelf niet meer kunnen helpen; het moment dat we dodelijk ziek worden, of een dierbare verliezen of vul het zelf maar in: momenten en gebeurtenissen die lijken op het uur waarover de lezingen vandaag spreken, waarop het lijkt dat uw hele wereld instort.

Het is dan dat tegen ons gezegd wordt: “Kijk naar de vijgenboom”. Wees dan niet bang, sloof u niet uit, of probeer dan niet alles op een krampachtige manier vast te houden. Het leven van een mens is broos en breekbaar, en het Evangelie is nuchter genoeg om ons daar op tijd aan te herinneren. Maar het herinnert ons gelukkig ook nog aan iets anders: Jezus spreekt hier niet van vernietiging, maar

van verandering. Wat God geschapen heeft valt nooit terug in het niets alsof het nooit bestaan heeft.

Soms leest ge wel eens op een doodsbrief: “De dood is de poort naar het volle leven”. Dat geldt niet alleen voor elke mens afzonderlijk, maar ook voor de mensheid in haar geheel, voor heel de schepping. Op het moment dat die eindtijd aanbreekt, zal God de deur openzetten naar een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. “Zie, Ik maak alles nieuw”: dat zijn de eerste, maar ook de laatste woorden die we van onze schepping kunnen zeggen, wetend dat uit Gods hand alleen maar heil kan komen. Amen.

Johan Goris, pastoor